

Boekje ter herinnering aan de V1-bominslag op 18 februari 1945 om 05:28 uur op de hoek Biezenstraat - Waterstraat in het Waterkwartier te Nijmegen. Bij dit bombardement kwamen vier Nijmegenaren om het leven en viel een groot aantal gewonden.

Nijmegen, 18 februari 2010

Colofon:

Redactie:

Ronald Ruijters, Nijmegen

Met dank aan de geïnterviewden voor hun bijdragen aan de totstandkoming van dit boekje.

Copyright

2010.

Niets uit dit boekje mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande toestemming van de redactie.

Inhoudsopgave

Voorwoord	Pag. 4
Grootouders ongedeerd uit bedstede De heer J. Gidding	Pag. 5
Zwangere vrouw en haar ongeboren baby overleven V1-inslag mevrouw S. van Tiel-Tesser	Pag. 5
Onder het puin vandaan gehaald mevrouw B. Plönes	Pag. 6
Naar buiten geslingerd De heer T. Derks	Pag. 7
Twee dodelijke slachtoffers; gewonde bevrijd met zaag De heer J. van den Broek	Pag. 7
Afzagen of doorzagen, gewonde bevrijd De heer P. Vermeer	Pag. 8
Bijzondere ontmoeting na 65 jaar	Pag. 9
Opa onvindbaar na V1-inslag de heer J. Engelen	Pag. 10
Huis geheel verwoest mevrouw D. van Leeuwen	Pag. 11
Theresiakerk getroffen Mevrouw Engels	Pag. 11
Een dag om nooit te vergeten De heer W. Giesbers	Pag. 12
V1-inslag wordt één maand oud baby noodlottig De heer S. Dams	Pag. 13
Het angstaanjagende geluid van de V1 de heer L. Reders	Pag. 14
Bevindingen brandweer van de V1-inslag	Pag. 14
Nawoord van de initiatiefnemer	Pag. 15

Voorwoord

Op 10 Mei 1940 brak voor Nederland de Tweede Wereldoorlog uit. De Duitsers vielen met grote overmacht Nederland binnen met veel vliegtuigen, paard en wagen en fietsen. Daarna verstreken bijna vier jaar totdat de Nijmeegse binnenstad op 22 februari 1944 werd gebombardeerd door de geallieerden. Zeven maanden later, in september 1944 werd Nijmegen door de operatie Market Garden bevrijdt maar vrede was er nog niet. Vanaf dat moment werd Nijmegen frontstad. In die tijd lag het Waterkwartier constant onder granaatvuur van de Duitsers vanuit Oosterhout, thans Nijmegen-Noord. Hierdoor waren er vele inslagen in de huizen.

Zo ging het verder tot op een vroege zondagmorgen op 18 februari 1945 in het hart van het Waterkwartier een V1, een zogenoemde "Vliegende Bom" neer viel. Met dergelijk oorlogstuig bestookten de Duitsers in de Tweede Wereldoorlog vooral Engeland (Londen) en België (Antwerpen), maar in de laatste dagen van de oorlog werden ze ook elders ingezet. De V1 bominslag in het Nijmeegse Waterkwartier vaagde in een klap de hele hoek Waterstraat en Biezenstraat weg. Daarbij vielen vier doden en vele gewonden. Verder werden zeker 15 huizen onbewoonbaar. Ook het huis van mijn zus en haar man met vier kinderen werd getroffen (familie Hermsen-Ruijters, Biezenstraat 180).

De herinneringen aan deze tijd en met name de V1 bominslag staan bij mij net als bij vele oudere bewoners van het Waterkwartier nog vers in het geheugen gegrift, ook al is het nu al 65 jaar geleden. Vanwege mijn verbondenheid met het Waterkwartier, waar ik ben opgegroeid en waar ik nog regelmatig kom, wilde ik voor de nabestaanden, de huidige bewoners en volgende generaties de herinnering levend houden aan wat er op 18 februari 1945 is gebeurd. Op de plek van de V1 bominslag werd na de oorlog een tijdelijk gedenkteken geplaatst. In de herfst van 1949 werd dit verwijderd in verband met herbouw van de verwoeste woningen. Vandaag, 65 jaar na dato staan we stil bij de V1 bominslag en wordt een permanente herinneringsplaquette onthuld.

Hierbij bedank ik iedereen die deze herdenkingsbijeenkomst, dit boekje en de herinneringsplaquette mogelijk hebben gemaakt. Zonder jullie steun en verhalen was dit nooit gelukt.

Anton Ruijters

Grootouders ongedeerd uit bedstede

De heer J. Gidding

Kleinzoon Jo Gidding spoedde zich met zijn vader Wim en zijn oom Piet naar de Waterstraat om behulpzaam te zijn bij hun ouders en grootouders, die woonde in de Waterstraat 133. Toen ze daar kwamen om te helpen waren opa en oma al uit hun benarde positie bevrijd, want zij sliepen in een bedstede. De V1 was ingeslagen achter de huizen en met een geweldige klap tegen de worstenmakerij van slager Tesser terecht gekomen. Opa Gidding had ook nog een varken in de achtertuin dat afgemaakt moest worden door een schot van slager Tesser. De familie Migchielsen woonde naast hun op nummer 135.

Zwangere vrouw en haar ongeboren baby overleven V1-inslag

mevrouw S. van Tiel-Tesser

Mevrouw Van Tiel-Tesser werd in 1948 geboren in de Waterstraat nummer 139. Daar hadden haar ouders een slagerij. Van haar ouders heeft ze het volgende gehoord over de V1-inslag in de achtertuin van de worstenrokerij.

Het was op een regenachtige zondagmorgen, haar moeder was in verwachting van haar eerste kind toen om 05:30 uur, eenieder was in diepe rust, in hun achtertuin een V1 de zogenaamde vliegende bom insloeg in de rokerij. Door die inslag was ook hun huis getroffen. Het bed waarin haar ouders sliepen kwam door het ingezakte plafond naar beneden te hangen. Haar ouders werden door de hulpverleners uit hun benarde positie bevrijd. Omdat haar moeder in verwachting was van haar oudste zus dachten de hulpverleners dat zij op het punt stond om te bevallen, maar zij was gewond door de scherven en het puin. Zij hebben toen enkele nachten bij pastoor Litjens doorgebracht in de pastorie. Doordat hun slagerij zo zwaar beschadigd was, zijn haar ouders tijdelijk ondergebracht bij de ouders van haar moeder op de Heilige Landstichting. Op 20 maart 1945, een maand later dus, werd een dochter geboren die helaas al is overleden. Toen het huis weer was hersteld is de familie weer naar de Waterstraat teruggekeerd. Er staat nu het klooster van de Zusters Clarissen, daar is mevrouw Van Tiel-Tesser ook getrouwd.

Foto Kloostertuin,
plaats van de V1-bominslag

Foto Hoek Waterstraat - Biezenstraat

Onder het puin vandaan gehaald

mevrouw B. Plönes

Op die vroege zondagmorgen sloeg de V1 in achter hun huis op Waterstraat 141 naast de rokerij van slager Tesser. Mevrouw Plönes woonde daar met haar ouders, twee broers en vier zussen. Het was iets om nooit te vergeten, toen ze op 21 jarige leeftijd dit meemaakte. Door de luchtdruk werden de muren van de slaapkamer weggeslagen. Haar moeder en één van haar zussen hebben ze onder het puin uit moeten halen en beiden zijn toen zo gewond geraakt dat ze naar het ziekenhuis vervoerd moesten worden. Ook mevrouw Plönes kwam er niet zonder kleerscheuren af, want het bed waar zij in sliep zakte door het plafond heen. Gelukkig zijn zij er goed van afgekomen. Wel is een nicht van haar, Johanna Migchielsen-Brouwer (Waterstraat 143) tijdens de V1 inslag om het leven gekomen. Na een nacht in de pastorie geslapen te hebben bij de paters van de Sint Theresia kerk is het gezin vertrokken naar de Frans Halsstraat om een tijdje bij hun (groot)ouders te wonen. De verwondingen van haar moeder en zus herstelden snel en zodoende werd het gezin spoedig herenigd.

Naar buiten geslingerd

De heer T. Derks

De heer Derks woonde destijds op Waterstraat nummer 145. Het gezin Derks, vader, moeder en acht kinderen lagen ten tijde van de inslag allen rustig te slapen. Zij hadden niets gehoord en ineens lag de toen vijftienjarige heer Derks zwaar gewond in de achtertuin onder het puin. Hij en zijn zus waren door de luchtdruk naar buiten geslingerd. Hij werd vervolgens naar het klooster van de zusters gebracht, ook zijn zus hebben ze onder het puin vandaan gehaald en naar het ziekenhuis vervoerd. Het huis lag in puin en kon niet meer bewoond worden. Verder zijn ze er allemaal goed van afgekomen. Na de V1 inslag zijn er wel veel spullen gestolen.

Twee dodelijke slachtoffers; gewonde bevrijd met zaag

De heer J. van den Broek

Op de bewuste zondagmorgen lag iedereen nog te slapen, toen om half zes een vliegende bom de dakrand van ons huis aan de Biezenstraat 143 raakte en ruim twintig meter verder tegen de worstkeuken van slagerij Tesser in de Waterstraat 139 tot ontploffing kwam. Ons huis stortte als een kaartenhuis in elkaar. Mijn twee broers zagen kans zich uit de brokstukken te bevrijden en mijn moeder en mijn twee zussen uit het puin te halen. Ada was ernstig aan haar bil gewond. Mijn moeder en Troutje mankeerden vrijwel niets. Grote delen van de tussenmuur waren beide slaapkamers in gevallen. Truus Emmerik, de verloofde van de oudste broer, Willie was direct dood. Truus werkte net als vader bij de Nyma en was eind 1944 om veiligheidsredenen bij ons ingetrokken. Mijn vader was zwaar gewond en werd met een slagaderlijke bloeding naar huize Sancta Maria gebracht, waar hij op 20 februari 1945, op zijn 53^e verjaardag overleed. Die hele reddingsactie is aan mij voorbij gegaan, want ik lag in de woonkamer vastgeklemd onder het puin. Mijn bed was door de instorting de kelderkast ingeschoven en mijn been was door een zware balk gevoelloos geworden. Alles rook naar petroleum. Ik hoorde dat er op een verkeerde plaats naar mij werd gezocht, maar ik had de mond vol stof en rommel en ik kon amper een gil geven. Toen ik gevonden werd, heeft iemand eerst mijn hoofd vrij gemaakt. Het waren de angstigste ogenblikken van mijn leven, want bij het wegtrekken van de kolossale brokstukken en het gezeul aan de zware balk op mijn

been dreigde de hoge muur naast mij in te storten. Bovendien kon de kleinste vonk de petroleum doen ontbranden. De Engelsen hebben toen op de een of andere manier het vuur in het kacheltje van de voorkamer gedoofd om te voorkomen dat het naar de petroleum zou overslaan. Ik keek de dood in de ogen, want ik kon geen kant op. Ik hoorde iemand schreeuwen dat ze mijn been moesten afhakken om me tijdig in veiligheid te brengen. Mijn broer ontstak in woede en beet die man toe dat hij beter een zaag kon gaan halen om de balk door te zagen. Toen dat gebeurd was ben ik in mijn ondergoed naar het ziekenhuis gebracht. Toen ik na twee weken naar huis mocht, heb ik de kleding gekregen van iemand van mijn postuur die in het ziekenhuis overleden was.

De hele nacht is er in het licht van de koplampen van de Engelse legerauto's in de enorme ravage naar slachtoffers gezocht. Er zijn meer dan twintig gewonden onder het puin vandaan gehaald. Veertig mensen waren door de ramp dakloos geworden.

Foto dhr. Van den Broek met z'n twee zussen Ada (links) en Troutje (rechts)

Afzagen of doorzagen, gewonde bevrijd

De heer P. Vermeer

De heer Vermeer, woonachtig aan de Waalstraat 17, heeft de V1-bom die zondag over zien komen. Na de inslag is hij terstond naar de plek des onheils gerend om hulp te bieden. Daar aangekomen zag hij iemand met zijn been klem onder een balk zitten, en het huis stond op instorten. De heer Vermeer zei tegen hem dat hij een

handzaag thuis ging halen om hem het been af te zagen, zodat hij er nog levend onderuit zou komen. De heer Van den Broek zei tegen hem, dat hij toch maar die balk door moest zagen en dat is ook zo gebeurd.

Foto dhr. Vermeer met de 'bewuste' zaag

Bijzondere ontmoeting na 65 jaar

Doordat zowel slachtoffer de heer Van den Broek als hulpverlener de heer Vermeer hebben gereageerd op de oproep in "De Gelderlander" over de V1 inslag zijn ze door dit initiatief na 65 jaar weer tot elkaar gebracht. Ze zijn bij elkaar op bezoek geweest en hebben alles nog eens de revue laten passeren. De handzaag heeft een cruciale rol gespeeld in de ontzetting van de heer Van den Broek. De heer Vermeer was de eigenaar van de handzaag, die overigens van Duitse makelij is, en heeft hem nog steeds in zijn bezit. Hij heeft de zaag laten zien aan de heer Van den Broek. Deze raakte hierdoor zo geëmotioneerd dat hij de zaag omhelsde en kuste. Beide heren zijn op zeer hoge leeftijd, 88 jaar. Het was een mooie en unieke ontmoeting!

Opa onvindbaar na V1-inslag

de heer J. Engelen

Wij woonden met z'n achten in de Biezenstraat op nummer 145 naast de familie Van den Broek. Het gezin bestond uit vader, moeder Engelen-Van Ekeren en drie zonen en twee dochters. Ook opa Van Ekeren maakte deel uit van het gezin. De twee oudste zonen waren te werk gesteld in Duitsland en waren dus niet thuis tijdens de V1 inslag. Vader Engelen was die morgen al vroeg op, want hij werkte op de P.G.E.M. en om 06:00 uur moest hij daar beginnen. Door de V1 inslag kon dat geen doorgang vinden, want we lagen op dat moment allemaal onder het puin. De inslag had toen zijn werk gedaan. We waren allemaal gewond maar niet ernstig. Alleen opa Van Ekeren was en bleef een week onvindbaar, totdat er bericht kwam dat opa in het noodziekenhuis lag in de 2^e Walstraat. Dat was het Oud Burgergasthuis, waar ook het politiebureau was gevestigd. Opa mankeerde niets na de inslag, maar hij zat zo zielig en verward op de puinhopen dat het Rode Kruis hem hadden meegenomen.

Foto maquette V1 (gemaakt door dhr. Vermeer van oorlogsmateriaal)

Huis geheel verwoest

mevrouw D. van Leeuwen

Mevrouw van Leeuwen was zes jaar toen de V1 insloeg bij de rokerij van slager Tesser. Zij kan zich herinneren dat hun huis aan de Biezenstraat 149 helemaal ontzet was en dat haar broer Jan dusdanig gewond was dat hij naar het ziekenhuis werd gebracht voor behandeling van zijn arm. In het klooster van de Zusters van Schijndel in de Biezenstraat werden veel gewonden verzorgd. Verder zijn haar ouders, broers en zussen heelhuids tussen de brokstukken uit gekomen. Haar vader was koster van de Theresiakerk.

Theresiakerk getroffen

Mevrouw Engels

Ook de toenmalige Theresiakerk in het Waterkwartier heeft het zwaar te verduren gehad bij de V1 inslag. Na de enorme knal ontstond er grote paniek in de kelder van de kerk, waar tientallen mensen lagen te slapen uit veiligheidsoverwegingen. Mevrouw Engels sliep met haar moeder en zusjes ook in die kelder. Haar vader bleef in hun woning aan het einde van de Biezenstraat, zodat er niks kon worden gestolen. Iedereen vluchtte na de inslag de kelder uit om aan de overkant van de straat hulp te bieden. Vele huizen zijn daar onbewoonbaar geworden. De gezinnen trokken veelal bij familie in.

Foto Theresiakerk, aan de overkant van het klooster

Een dag om nooit te vergeten

De heer W. Giesbers

18 februari 1945, het Waterkwartier heeft zijn portie gehad!

Vanmorgen om een uur of half zes is er een vliegende bom (V1) neergevallen. Juist naast 'Veldhoven', de kruidenierswinkel in de Biezenstraat 151. De schade is enorm. Het gedeelte van de Biezenstraat waar de V1 is gevallen is totaal verwoest en onbewoonbaar en een groot gedeelte van de Waterstraat tot verder dan de manufactuurzaak 'Van Gils' op nummer 137. Een soldaat gedood en, nog niet zeker, drie burgers. Bij ons in de Waterstraat 162 zit er haast geen ruit meer in en zijn enkele deuren kapot. Gisteravond hebben we nog over de V1 gesproken. "Er zijn tot nu toe geen V-1's in Nijmegen gevallen" zei mijn broer Henry. Ik antwoordde: "Roep maar niet te hard!".

En nou, vanmorgen, werd ik gewekt door een ontzaggelijke slag, gevolgd door het geluid van instortende muren en vallend glas. Dat was werkelijk een onbeschrijfelijk geraas. Mijn hart stond haast stil van de schrik. Ik sprong op (we waren juist voor de eerste keer weer boven gaan slapen, omdat er water in de kelder stond) en was overgoot met stukken glas uit de schuifdeur. Allemaal sprongen ze op in een panische schrik. Ik liep op mijn blote voeten door de kamer de gang in om de kelder in te komen. Alles was een en al glas en toch had ik helemaal geen glas in mijn voeten. Alleen mijn zus Tiny was in de kelder blijven slapen, maar de kelderdeur ging niet open. Alle andere deuren waren opengevlogen of versplinterd. Intussen was Tiny aan het schreeuwen dat ze uit de kelder moest. Dus toen maar gauw de deur geforceerd. En ik, mijn schoenen en jas aangetrokken, kon ik me een beetje de toestand realiseren: vliegende bom gevallen, alle ruiten kapot en het voornaamste.... dat we allen nog leefden! Want, zo schoot het door mijn hoofd, die bom had ook ons kunnen treffen! Maar we waren natuurlijk allemaal een beetje overstuurd.

Ik ging daarna buiten de deur kijken en liep zoals veel mannen en kinderen naar de plaats des onheils, struikelend over de dikke laag puin die op de ganse straat lag, een gruwelijke aanblik. Het huis waar ik het eerst op keek was dat van mijn Engelse vrienden (daar ingekwartierd) uit de garage. "Dood!", dacht ik. Dus wat was ik blij toen een van hen ons kwam bezoeken en wat later ook de andere. De familie Zegers (van bakkerij Zegers) en ook nog een officier kwamen koffie drinken. De hele

zondag - de kerk was ook zwaar beschadigd - heb ik geholpen thuis de boel weer toonbaar te maken. 'Een dag die ik nooit zal vergeten!'

Mijn vader heeft de tekst dat op het eerste monument staat en jaren geleden verwijderd is uit de bijbel gehaald.

Tekening monument 1945-1949 hoek Waterstraat-Biezenstraat

V1-inslag wordt een maand oud baby noodlottig

De heer S. Dams

De heer Dams vertelt dat zijn broer Fransje om het leven is gekomen tijdens de V1 inslag. Fransje was net een maand oud en het gezin bestond op dat moment uit vader, moeder en drie kinderen en woonde in de Lekstraat 19. Door de luchtdruk werd Fransje uit bed geslingerd en door de val zodanig verwond dat hij later is overleden. De heer Dams had zelf bescherming gezocht in het aanrechtkastje. Hun huis was licht beschadigd en werd binnen enkele dagen bewoonbaar gemaakt, zodat ze hier konden blijven wonen.

Het angstaanjagende geluid van de V1

de heer L. Reders

Als 12 jarige jongen werd ik vanwege de gevaarlijke situatie rond het Canisius college ingekwartierd in de Patoor Zegerstraat. Ik weet nog goed, dat ik de vliegende bommen regelmatig over zag komen tijdens het sleetje rijden in de Azaleastraat. Ze vlogen redelijk laag en je kon ze goed zien en waren duidelijk herkenbaar aan de vuurstraal achter de raketmotor, het geluid was onheilspellend een rommelend geluid dat de indruk gaf dat de motor elk ogenblik kon stoppen, en de bom ergens neer zou vallen. Deze geluiden waren voor mij erg angstaanjagend, ik lette er altijd op of dat de motor er niet mee ophield. Die bewuste nacht werd ik gewekt weer door een rommelend geluid en ik luisterde aandachtig of hij overvloog, of dat de motor stopte. En jawel de motor hield er mee op, ik nam een duik in de kelder om enige veiligheid te zoeken en direct daarna het vreselijke geluid van een inslag. Sinds die tijd was ik helemaal panisch voor die krenge. Het treffende is dat ik 1½ jaar verkering heb gehad met Troutje, het meisje dat genoemd wordt in het verhaal van de heer J. van de Broek, ook de moeder en Ada heb ik goed gekend maar daarna is het contact verbroken.

Bevindingen brandweer van de V1-inslag

Eens op een vroege zondagmorgen wordt Nijmegen door een V1 bom getroffen. Achter de Biezenstraat komt hij in de tuintjes achter de huizen terecht. Een twintigtal panden in puin; zo'n projectiel veroorzaakt een luchtledige ruimte, dat alles in de omgeving daar naar toe wordt gezogen. De ruïne was verschrikkelijk. In de gehele omgeving zijn de pannen van de daken. Op grote afstand zijn de muren van de woningen gescheurd en scheef getrokken. Een kerk in de nabijheid is zwaar beschadigd; vijf doden zijn er te betreuren. Dit geringe aantal was te danken aan de betrekkelijk gunstige val van het projectiel. Toch wordt de situatie in de stad langzamerhand beter. Bij tussenpozen blijven de granaten weg. De mensen zijn getraind op het onderkennen van het geluid. Wel dendert onophoudelijk het geschut, doch dit noemt men "uitgaande post", dat wil zeggen dit wordt over de hoofden heen vanuit de stad naar de vijand afgezonden. Dit kon soms zo zwaar zijn, dat muren trilden, en de weinig nog overgebleven ruiten sprongen. Doch het verontruste niemand; men was er nu al gedurende een half jaar aan gewoon.

Nawoord van de initiatiefnemer

Ik ben Anton Ruijters en ben op 7 januari 1930 geboren aan de Waalkade te Nijmegen. Anderhalf jaar na mijn geboorte zijn we met ons gezin verhuisd naar de Rijnstraat in het Waterkwartier. Nadien hebben we ook nog in de Waalstraat en IJsselstraat gewoond. Ons gezin bestond uit vijf meisjes en vijf jongens, waarvan ik de jongste was. Tijdens mijn schooltijd op de St. Jozefschool in de Waterstraat brak op 10 mei 1940 de oorlog uit, die vijf jaar zou voortduren.

Die periode heeft een onuitwisbare indruk op me gemaakt. De eerste bommen vielen in de Roerstraat en Nierstraat, waarbij zeven doden vielen te betreuren. Eerst vanaf september 1944 kwam het Waterkwartier pas echt zwaar onder vuur te liggen. Duizenden geallieerde militairen namen met tanks, kanonnen, afweergeschut en grote schijnwerpers bezit van alle straten in het Waterkwartier. Zij bestookten van hieruit Duitse stellingen in de Betuwe en Kleve. De Duitsers reageerden met granaatvuur richting het Waterkwartier. Zo was ik getuige van een granaatinslag bij de familie Leenders in de Waalstraat op nummer 7, waar mevrouw Leenders pas een baby had gekregen. Het huis was zo zwaar beschadigd dat hulpverleners haar met bed en al door het raam tilden en naar het zustersklooster in de Biezenstraat brachten. Het Waterkwartier kreeg naast de vele granaatinslagen ook te maken met neergeschoten vliegtuigen. Bijna ieder huis in het Waterkwartier heeft wel schade opgelopen. Ikzelf bleef ook niet ongedeerd. Door een explosie van een leeg benzinevat werd ik door een steekvlam getroffen en was mijn gezicht verbrand. Ik werd met een militair voertuig naar het Canisius Ziekenhuis vervoerd, waar ik vier weken ben verpleegd en verzorgd.

Het gevoel van die oorlogsperiode ben ik nooit meer kwijt geraakt. Daarom ben ik verheugd dit initiatief te hebben kunnen realiseren. Hiervoor wil ik een woord van dank uitbrengen aan de heer Jo Janssen, oud-bewoner van het Waterkwartier en raadslid én steenhouwerij G. van Leeuwe, die dit initiatief financieel mogelijk hebben gemaakt. Verder wil ik de Zusters Clarissen van de RK kloostergemeenschap "De Bron" en de gemeente Nijmegen hartelijk danken voor hun medewerking.

**Ter nagedachtenis aan
de slachtoffers van de V1-bominslag
op 18 februari 1945**

**Oud monument
1945 - 1949**

**Als de Heer het huis niet bouwt
arbeiden de werklieden vergeefs**

Onthulling 18 februari 2010

Foto plaquette die door de heer J. van den Broek en mevrouw B. Plönes is onthuld namens de nabestaanden.